

Иван Вазов

Италия

Поклон, Италийо щастлива,
поклон, земя на небесата,
земя на песнята звънлива,
на гения, на красотата;

земя на вечните поети,
на Тасо, Данте, на Петрарка;
земя на нежните сонети –
на любовта безумна, жарка.

Поклон, Италийо! Далеч е
брегът ти весел, старославен,
душата ми при теб е вече –
корабний бяг е твърде бавен.

Хвърча из твоите Апенини
и над Везувий, който пуши,
над твоите дворци, руини,
моря и езера, и суши...

Аз, волно чедо на Балкана,
кат бръз орел из небосвода,
на гости ида ти с пияна
душа от въздух и свобода.

Аз ида в тебе с много здраве
от наште небосклони сини,
от нашът Емус снежноглави
и чудни розови долини.

България те здрависва. Тя е
покрита с майски си одежди,
кат теб блещи, кат теб сияе
с цветя и с песни, и с надежди.

Корабе, плувай, занеси ма
там, дето зрей лимонът златни,
там, де поезия вечна има
под небосклони благодатни!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4678>]